

полето нѣкой иде право къмъ тѣхъ. Полека-лека тѣ различиха, че по пжтя идѣше млада жена, съ невръстно дете на ржцетѣ. Още следъ малко тѣ различиха съвсемъ ясно жената. Тя бързаше, дори подтичваше по пжтя, притиснала здраво детето си до сърдцето. Вѣтърътъ развѣваше дългата ѝ другоземска дреха. Отвреме навреме жената се извърщаше плахо назадъ и оглеждаше пжтя, като че ли се боеше да не я настигне нѣкой...

Когато приближи до двамата седнали край пжтя работници, тя се поспрѣ и кротко ги поздрави.

— Добъръ ви день, добри хора! — промълви тя, като ги изгледа плахо.

— Далъ ти Богъ добро, жено! — отвърнаха ѝ смирено двамата съпрузи.

Жената стана, погледна опрашенитѣ дрехи на майката и полека ѝ рече:

— Отдалече трѣбва да идешъ, невѣсто?

— Право казвашъ, сестро, отъ дългъ пжтъ ида, — отвърна жената.

— Трѣбва да си много умо-

рена, — съжали я жената, — поседни при насъ, почини си малко. Може и да си гладна — вкуси отъ обѣда ни...

— Сполай ви, сестро, — отвърна чужденката, — не мога, бързамъ, дългъ пжтъ ме чака... Моля ви се само, ако имате, дайте ми глѣтка вода, че умирамъ отъ жажда.

Мжжътъ скочи, вдигна тежката глинена стомна и подаде

на жената да се напие. Но детето ѝ прѣчеше да закрепн стомната до устнитѣ си.